Политичари, вољно!

Пише: Драгомир Билић
четвртак, 15 децембар 2011 14:43

Циљ сваког рата је победа и успостављање трајног мира. Да ли је то могуће на просторима бивше Југославије без суштинског помирења, у коме ће учествовати и ветерани са ових простора? Неопходно је убрзано успостављање дијалога и сарадње ветерана, уз међусобно уважавање и поштовање различитости.

Стереотипи о ратним ветеранима који постоје у делу интелектуалне елите и ниподаштавање жртве које су ти људи и њихове породице поднели у тешким временима за свој народ, довели су до тога да се питање ветерана третира као маргинално.

Као учесник у сукобима на тлу бивше Југославије имао сам прилику да се уверим у све страхоте, патње и страдања свог и других народа на овим просторима. Схватио сам све грешке тадашњих политичких елита, али и неопходност да се те грешке превазиђу на свим странама.

Само искреним приступом и поштовањем дојучерашњих противника, поштоваћемо и себе и све жртве свог народа. Више није важно ко је први почео рат и да ли је то била нека игра великих сила (а шта није?), већ је ствар ко ће од нас који смо све те страхоте преживели први искрено пружити руку помирења.

Ја сам Србин и не желим да као неке ,,бабе и деде“ из такозваних невладиних организација блатим свој народ зарад шачице долара или не знам чега већ, него да омогућим нашој деци да не доживе страхоте које се на овим просторима већ више деценија дешавају.

Како то постићи?

Тешко, али морамо да почнемо.

Поред политичког помирења и разних извињења једних другима (што је било потребно), морамо да створимо прилику да се сретнемо, да једни друге погледамо у очи и почнемо да лечимо ране у главама разних патриота којима је крв сопственог народа највећи израз патриотизма.

Морамо да избијемо аргументе неспособним тапијашима на рат у војсци, полицији, државном апарату и привреди, који једини то користе, а ми губимо.

То ћемо постићи изражавањем поштовања и искреним дијалогом, а самим тим и створићемо услове да они постану непотребни. Тако ћемо сачувати нас, наше породице, нашу државу и осигурати бољу будућност.

На овим просторима већ вековима живе разни народи. Рађају се, живе и умиру, сматрајући ту земљу својим домом. Да ли је Србин, Хрват, Бошњак или неко друге националности због тога крив и треба да сноси последице? Не, али треба да и тај неко од наведених поштује закон и норме које важе у цивилизованом свету.

Извињавам се свим мајкама, женама, деци који су изгубили некога од својих најближих и молим их да опросте и нама и жртвама и да своју тугу и бол који су неизбрисиви покушају да ублаже нашим искреним кајањем и дају шансу будућности.

Ветеранска организација је свесна свих историјских, културних и материјалних проблема на овим просторима. Свесни смо да само професионализмом, повећањем личне одговорности и толеранцијом можемо да допринесемо својој држави, региону да што брже остваримо задате циљеве и прикључимо се Европској унији.

Не желимо да у својој земљи будемо третирани као социјални случајеви или као неки лудаци који не знају шта раде. Желимо да на одговарајући начин будемо третирани и

поштовани, јер смо то уважавање у огромној већини заслужили. Појединце међу нама, који су сукобе на овим просторима схватили као лични рат и огрешили се о правила рата и законе (а да то буде доказано) најоштрије осуђујемо.

Надам се да овај текст читају и наши дојучерашњи противници, а сада људи који деле сличне проблеме у својим државама и који желе да искрено поразговарамо и дођемо до заједничког решења, уз пуно поштовање свих наших различитости. Желим да нам се јаве и да то буде први корак ка суштинском помирењу.

То морамо да урадимо, јер нам на овим просторима предстоји другачија борба под другим околностима, где ћемо опет бити браћа и борити се против заједничког непријатеља.

Интеграције су будућност.

Нека заједништво буде наш циљ, јер само тако ћемо сачувати мир нашим мртвима и дати могућност нашој деци и унуцима да воле и да буду вољени.

Презрености и презира је било доста!

Молим надлежне органе моје земље да стану иза ове идеје и докажу да није све политика.

Политичари, вољно!